

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2008. év február hó 22. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ÍTÉLETET:

A hivatalos személy által kötelességszegéssel elkövetett vesztegetés büntette miatt ***I. r. rendőr főtörzsőrmester vádlott és társa*** ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Bíróság 5.B. 1003/2005/24. számú ítéletét ***megváltoztatja***.

I. r. vádlott cselekményét társtettesként elkövetett a Btk. 250. § (1) bekezdésében meghatározott és (3) bekezdés I. fordulata szerint minősülő vesztegetés büntettének ***minősíti***.

II. r. vádlott cselekményét társtettesként elkövetettnek ***minősíti***.

I. r. vádlott büntetését 6 (hat) hónapi börtönbüntetésre, míg II. r. vádlott büntetését 8 (nyolc) hónapi börtönbüntetésre és 1 (egy) - 1 (egy) évre a törzsőrmesteri rendfokozatba történő visszavetésre ***súlyosítja***.

A szabadságvesztés végrehajtását mindkét vádlott tekintetében 2 (kettő) évi próbaidőre felfüggeszti.

A vádlottakat ***előzetes mentesítésben*** részesíti.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet mindkét vádlott vonatkozásában ***helybenhagyja***.

A másodfokú bíróság I. r. és II. r. vádlottat kötelezi a másodfokú eljárásban felmerült 6.000-6.000 (hatezer)-(hatezer) Ft. bűnügyi költség *megfizetésére is*.

A ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

INDOKOLÁS:

A Fővárosi Bíróság a 2007. év július hó 17. napján kelt 5.B.1003/2005/24. számú ítéletével I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki hivatali visszaélés büntetében és ezért 250 napi tétel pénzbüntetésre ítélte 1 napi tétel összegét 750,- forintban állapítva meg.

II. r. vádlottat bűnösnek mondta ki hivatalos személy által kötelességszegéssel elkövetett veszegetés büntetében és ezért 350 napi tétel pénzbüntetésre ítélte, az egy napi tétel összegét 750,- forintban állapítva meg.

Az elsőfokú bíróság rendelkezett mindkét vádlott tekintetében a pénzbüntetés meg nem fizetése esetén történő átváltoztatásáról, II. r. vádlottól 10.000,- forintot elkobozni rendelt, ezen túlmenően rendelkezett a bűnügy költség viseléséről.

Az ítélet ellen az ügyész I. r. vádlott terhére téves jogi minősítés miatt, valamint mindkét vádlott terhére súlyosításért, felfüggesztett szabadságvesztés kiszabása érdekében fellebbezett.

Az ügyész fellebbezése írásbeli indokolásában kifejtette, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által helyesen megállapított ítéleti tényállásból arra lehet okszerű következtetést vonni, hogy I. r. vádlott tudomással bírt társa II. r. vádlott korrupciós cselekményéről azzal egyetértett és a társával közös egységes rendőri intézkedés során az átadott jogtalan előnyért a közlekedés szabálysértés miatti intézkedési kötelezettségét is megszegte. Ebből következően az ügyészi álláspont szerint I. r. vádlott cselekménye a Btk. 250. § /1/ bekezdésébe ütköző és a /3/ bekezdés I. fordulata szerint minősülő hivatalos személy által kötelességszegéssel elkövetett vesztegetés büntetvének minősül, melyet a vádlott társtettesként valósított meg.

Az ügyész fellebbezésében kifejtette továbbá, hogy a bíróság II. r. vádlottal szemben tévesen szabott ki pénzbüntetést tekintve, hogy a bíróság által alkalmazott a cselekmény elkövetésének időpontjában hatályos büntető anyagi jogi szabályok sem tették volna lehetővé pénzbüntetés kiszabását.

I. r. vádlott és védője felmentésért, míg II. r. vádlott és védője elsődlegesen felmentésért, másod sorban enyhítésért fellebbeztek.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyész BF.593/2007/1-1. szám alatti átiratában az ügyészi fellebbezést változatlan tartalommal fenntartotta. Indítványozta, hogy a

Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg. II. r. vádlottat a Btk. 250. § /1/ bekezdésébe ütköző és a /3/ bekezdés I. fordulata szerint minősülő hivatalos személy által kötelességszegéssel elkövetett vesztegetés bűntettében mondja ki bűnösnek. Ezen túlmenően indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a vádlottakkal szemben végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetést és pénzmellékbüntetést szabjon ki, és a vádlottakat a Btk. 104. § /1/ bekezdése alapján részesítse előzetes mentesítésben.

I. r. vádlott védője a nyilvános ülésen perbeszédében arra hivatkozott, hogy védenca a nyomozás során nem tett vallomást, majd ezt követően mindvégig tagadta a bűncselekmény elkövetését. Hivatkozott arra is, hogy 2000-ben már nem volt helyszíni bírság, így a sértett bírságolására sem kerülhetett sor.

A fentiekén túlmenően kitért arra, hogy I. r. vádlott nem beszél angolul, így nem tudhatta, hogy pontosan mi történik. Aggályosnak ítélte azt is, hogy a sértett nem Magyarországon tette meg feljelentését. Fellebbezését felmentésért, illetve enyhítésért tartotta fenn.

II. r. vádlott védője a nyilvános ülésen ugyancsak fenntartotta fellebbezését. Hivatkozott arra, hogy a holland állampolgárságú sértettnek lehetősége volt Magyarországon megtennie a feljelentést, így nincs magyarázat arra, hogy annak megtételére miért külföldön került sor. Perbeszédében hivatkozott arra is, hogy bár a vádlott baloldali nyakrészén egy anyajegy található, azonban azt a szolgálati ruházat takarja, így az perdöntő bizonyítékként nem értékelhető. Egyebekben kifejtette, hogy álláspontja szerint az eljárás során nem került bizonyításra II. r. vádlott cselekvősége, ezért elsődlegesen a vádlott felmentésére, másodlagosan a büntetés enyhítésére tett indítványt.

I. r. vádlott az utolsó szó jogán elmondta, hogy a cselekményt nem követte el, angolul nem beszél.

II. r. vádlott utolsó szó jogán ugyancsak határozottan állította, hogy a cselekményt nem követte el egyben hivatkozott arra, hogy az elhúzódó eljárás rendkívül hátrányos ránézve.

Az ellentétes irányú fellebbezések közül az ügyészi fellebbezés alapos.

A Fővárosi Ítéltábla a Be. 348. § /1/ bekezdésében rögzített felülbírálati jogkörében megvizsgálta mind az elsőfokú bíróság ítéletét, mind az azt megelőző bírósági eljárást.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárást a perrendi szabályok megtartásával folytatta le, a büntetőjogi főkérdés eldöntése szempontjából jelentőséggel bíró valamennyi bizonyítékot beszerezte és értékelte. Az elsőfokú bíróság a tényállást az iratok tartalmának megfelelően, hiánytalanul állapította meg, a bizonyítékokat önmagukban és egymással is összevetve értékelte és számot adott ezen értékelő tevékenységéről. Helyesen járt el az elsőfokú

bíróság, amikor a sértett vallomását bizonyítékként értékelte, mert a sértett írásbeli tanúvallomás beszerzésére még 2006. év július hó 1. napja előtt került sor, így a fenti időponttól hatályba lépett eljárási törvénymódosítások nem hatottak ki beszerzett bizonyíték törvényességére. Az iratokból megállapíthatóan a sértett írásbeli vallomása egyébként az eljárás során korábban tett összes többi nyilatkozatával egyezett.

Az eljárás során beszerzett és a vádlottak szolgálati tevékenységét adminisztráló tények is a sértetti előadást támasztották alá.

A cselekmény elkövetésének idején helyszíni bírságolásra már nem volt lehetőség, az intézkedés során az intézkedés alá vont személy pénzt nem adhatott át a rendőrnek, a bírságot kizárólag csekken lehetett befizetni. A 10/2000 (II.23.) BM rendelet a helyszíni bírságolás részletes szabályairól ezen túlmenően kimondja, hogy a helyszíni bírságoláshoz a nyomtatványt a helyszínen kell 3 példányban kitölteni, a nyomtatvány eredeti példányát pedig a nyilvántartó szerv két évig megőrzi.

Az elkövetés idején a fent hivatkozott rendelet már több mint másfél éve hatályban volt.

A fentiekből következően egyértelmű, hogy a sértettől a vádlottak készpénzt nem vehettek volna át. A vádlottak védekezését cáfolják az elkövetés napján rögzített adatlap adatai is tekintve, hogy azon kizárólag csak a sértettel szembeni intézkedés nem kerül feltüntetésre, a többi igen. Ugyanakkor az intézkedés ténye a vádlottak által sem volt vitatott.

A szabályos intézkedésre hivatkozó védekezést cáfolja az a tény is, hogy a jogszabályokban rögzített adminisztrációs tevékenység teljesítése mindképpen hosszabb időt vett volna igénybe, ezzel szemben a sértett következetesen állította, hogy csupán pár másodperc telt el az iratok és a pénz átadása, majd az iratok részére történő visszaadása között.

Azon vádlotti védekezést, hogy a sértettet csupán figyelmeztetésben részesítették az eljárás során semmilyen adat nem támasztotta alá. Ezzel kapcsolatban rámutat a Fővárosi Ítéltábla arra is, hogy a rendőri intézkedésre vonatkozó hatályos szabályozás értelmében a figyelmeztetés tényét is rögzítenie kellett volna a vádlottaknak, ez azonban nem történt meg.

Az eljárás során nem merült fel semmiféle adat arra nézve, hogy a sértett korábban bármikor találkozott volna a vádlottakkal, közöttük bármilyen okból haragos viszony alakult volna ki. Ellenkezőleg a sértett csupán a cselekmény napján találkozott a vádlottakkal.

Ebből következően fel sem merült, hogy a sértett szándékosan, minden ok nélkül tette volna meg a vádlottakkal szemben a feljelentését. A feljelentés helyéből sem lehet következtetést vonni annak valóságtartalmára. Helytállóan mutatott rá az elsőfokú bíróság, hogy a vádlottak nem tettek feljelentést a sértettel szemben így

egyedül a vádlottak törvénysértő magatartása motiválhatta a sértettet a feljelentés megtételében.

Az a védői felvetés, mely szerint II. r. vádlott nyakán lévő anyajegy, a szolgálati ruházat alól nem látszik ki, nyilvánvalóan nem foghatott helyt hiszen a vádlottat egyébként nem ismerő, őt soha máskor nem látó sértett a külföldről írott nyilatkozatában egyértelműen és pontosan jelölte meg a sértett nyakán elhelyezkedő anyajegyet, mint ismertető jelet.

Az elsőfokú bíróság által hiánytalanul megállapított - ekként a másodfokú eljárásban is irányadó - tényállásból a Fővárosi Bíróság okszerűen vont következtetést a vádlottak bűnösségére, ugyanakkor tévedett I. r. vádlott cselekményének minősítésekor. Az irányadó tényállás szerint a vádlottak közösen intézkedtek, mindvégig egymás mellett, illetve egymás közelében voltak így pontosan tudtak egymás cselekvőségéről. A két vádlott a sértett vezetői engedélyével és az abban elhelyezett 10.000,- forintos bankjeggyel együtt ment a szolgálati kocsihoz, ahol II. r. vádlott a pénzt kivette a vezetői engedélyből, majd I. r. vádlott a vezetői engedélyt visszavitte a sértettnek. E tényállásból pedig arra vonható következtetés, hogy I. r. vádlott tudott a történetekről. Tudott arról, hogy a sértett által átadott 10.000,- forint átvételére azért került sor, hogy annak fejében szolgálati kötelességüket megszegve ne intézkedjenek a szabálytalankodó sértettel szemben, és mindvégig társával szándékegységben cselekedett.

A Fővárosi Ítéltábla ezért I. r. vádlott cselekményét a Btk. 250. § /1/ bekezdésében meghatározott és a /3/ bekezdés I. fordulata szerint minősülő vesztegetés büntetnének minősítette, melyet a vádlott a Btk. 20. § /2/ bekezdése értelmében társtettesként követett el. A fentiekből következően II. r. vádlott cselekménye is társtettesként elkövetettnek minősül.

A Fővárosi Bíróság a bűnösségi körülmények körében helyesen értékelte enyhítő körülményként a rendkívüli az időmúlást, amely nem volt a vádlottaknak felróható, valamint a vádlottak eddigi tevékenységét értékelő kiemelkedően jó parancsnoki véleményt. A bíróság a bűnösségi körülmények helyes értékelésével szabta ki a büntetést az enyhítő szakasz alkalmazásával, azonban tévedett a büntetés nemének meghatározásakor. Az elsőfokú bíróság által helyesen alkalmazott elkövetéskor hatályos büntető anyagi jogszabályok szerint a vádlottak terhén megállapított büncselekmény büntetési tételkerete 1 évtől 5 évig terjedő szabadságvesztés volt.

Ugyanakkor a Btk. 87. § /2/ bekezdés e./ pontja helyett legalacsonyabb büntetésként legfeljebb 6 hónap szabadságvesztés kiszabását tette lehetővé. A pénzbüntetés alkalmazása tehát törvénysértő volt.

A Fővárosi Ítéltábla ezért az elsőfokú bíróság ítéletét akként változtatta meg, hogy I. r. vádlottal szemben a kiszabott büntetést 6 hónap börtönre - Btk.43.§ a/ pontja -, míg II. r. vádlottal szemben 8 hónap a börtönbüntetésre súlyosította. A II. r. vádlott

esetében figyelembe vette, hogy ő volt az események elindítója és bonyolítója és ő volt az, aki a sértettel tárgyalt.

Az ítélőtábla álláspontja szerint az eddig kifogástalan életvitelű vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztés annak végrehajtása nélkül is alkalmas a büntetési célok elérésére, ezért a Fővárosi Ítélőtábla a Btk. 89. § /1/ bekezdése alapján a szabadságvesztés végrehajtását - a törvényben meghatározott legrövidebb - próbaidőre felfüggesztette.

A több mint hat éve eljárás alatt álló vádlottakkal szemben a másodfokú bíróság nem látta indokoltnak pénzmellékbüntetés kiszabását, figyelemmel arra is, hogy az eltelt idő alatt éppen a cselekménnyel összefüggésben alkalmazásuk során jelentős anyagi hátrány érte őket.

A vádlottak cselekményüket hivatásos rendőrként, kifejezetten hivatásuk felhasználásával követték el, ez pedig a rendfokozat tekintélyének sérelmével járt.

A Fővárosi Ítélőtábla úgy ítélte meg, hogy a vádlottakkal szemben a lefokozás mellékbüntetés alkalmazása eltúlzott lenne, a büntetés célján túlmenő hátrányt okozna, ezért mindkét vádlottat a Btk. 133. § /1/-/3/ bekezdése alapján 1-1 évre a törzsőrmesteri rendfokozatba visszavetette.

Megállapítható, hogy a vádlottak hivatásukat hosszabb időn keresztül magas színvonalon végezték, a parancsnoki vélemények is kiemelkedő teljesítményről tanúskodtak. A Fővárosi Ítélőtábla ezért a vádlottakat érdemesnek tartotta a Btk. 104. § /1/ bekezdés alkalmazására és őket előzetes mentesítésben részesítette.

Az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatása a Be. 372. § /1/ bekezdés, míg törvényes rendelkezéseinek helybenhagyása a Be. 371. § /1/ bekezdésén alapul.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségről a Fővárosi Ítélőtábla a Be. 381. § /1/ bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2008. év február hó 22. napján

Dr. Halász Irén s.k.
a tanács elnöke

Dr. Lassó Gábor s.k.
előadó bíró

. Török Zsolt s.k.
bíró

A Fővárosi Bíróság 5.B.1003/2005/24. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 5.Bf.222/2007/8. számú ítélete I. r. és II. r. vádlottakkal szemben a mai napon jogerőre emelkedett és felfüggesztett szabadságvesztés kivételével végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2008. év február hó 22. napján

. Halász Irén s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Udud Sándorné
bíróügyi ügyintéző